

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223209510
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8223209510.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 800,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 31.07.2023 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplata sumy 7.407,70 Eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 8Csp/26/2020 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, rozsudkom Okresného súdu Bardejov, pod sp.zn. 8Csp/26/2020, zo 14.12.2021 (ďalej len Základné konanie). Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 05.02.2022. Súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný „je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 7.107,70 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ a určil, že dojednanie v bode 2., časti úverovej zmluvy z 11.08.2004 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, označenej ako „Vyhlásenie žiadateľa – klienta“ v znení cit. „ Potvrdzujem, že som bol oboznámený s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet VÚB, a.s. vydávaných v spolupráci s SKK, a.s. a s Cenníkom VÚB, a.s. a súhlasím s nimi“, je neprijateľné a teda neplatné. Ďalej uviedla, že ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška primeraného finančného zadostučinenia preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko primerané finančné zadostučinenie, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dala do

pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je primerané finančné zadosťučinenie odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenia priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritériá z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadosťučinenia pri zistení opätovného porušenia spotrebiteľského práva. Vznik ujmy, ani hrozba ujmy nepredstavujú žiadnu podmienku priznaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Nakoľko je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu uplatňuje vo výške 7.107,70 Eur, to je vo výške, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil a vo vzťahu k jednej, v základnom konaní judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke, si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,00 Eur. Žalovaný v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti predmetnej zmluvnej podmienky. Spolu si za dve porušenia spotrebiteľského práva žalovaným v základnom konaní, uplatňuje 7.407,70 Eur. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp.zn. 8Csp/26/2020 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 16.08.2023 k žalobe uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania. V súvislosti so sankčnou (odradzujúcou) funkciou a zabezpečením toho, aby bol dodávateľ odradený od nekalého konania uviedol, že v prejednávanej príhode spor vyplýva zo Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., č. XXXXXXX, z 11.08.2004, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver, ktorého čerpanie mohla žalobkyňa kedykoľvek ukončiť. Jedná sa o 19 rokov starú zmluvu. V zmysle pôvodného rozhodnutia nemá žalovaný nárok na úroky a poplatky v súvislosti s úverom, ktorý spravoval a poskytoval takmer 20 rokov, čím bol žalovaný viac ako dostatočne sankcionovaný. V súvislosti so satisfakčnou funkciou uviedol, že v dôsledku procesného úspechu žalobkyne v pôvodnom konaní došlo k nastoleniu rovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán – požiadavka žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného je neprimeraná. V pôvodnom konaní bol žalobkyňi priznaný nárok na vrátenie zaplatených úrokov a poplatkov za poskytnutý úver. Žalovaný toto rozhodnutie rešpektoval a úhrady vykonané nad rámec čerpania žalobkyňi bezodkladne vrátil. Z uvedeného dôvodu má za to, že rozhodnutím v predchádzajúcom konaní došlo k nastoleniu rovnováhy medzi právami a povinnosťami v zmluvnom vzťahu, keďže úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, čo vo svojej podstate predstavuje výhodu na strane žalobkyne, ktorá tak záverom čerpala úver bezodplatne. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia za jednu určenú neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje za primeranú sumu 50,- €. Žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy odôvodňujúce výšku primeraného zadosťučinenia vo výške 300,- €. K výške primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré žalobkyňa žiada vo výške 7.107,70 € v súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru uviedol, že výška primeraného finančného zadosťučinenia nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma ktorá hrozila. Žalovaný napokon bezdôvodné obohatenie bezodkladne vrátil potom, čo súd v pôvodnom konaní určil, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Účelom priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Uviedol, že žalovaný pripravuje zmluvy čo najodbornejšie a s najlepším

vedomím, no požiadavky zákonodarcu nie sú vždy jednoznačné a rovnako nie je zo strany žalovaného možné vopred predpokladať, aká bude súdna prax vo vzťahu k jednotlivým obligatónym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Má preto za to, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobkyňou navrhovanom rozsahu je viac ako neprimerané. Žalovaný nerozporuje nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, ale žiada jeho priznanie v primeranej výške. Žalovaný navrhuje, aby súd priznal žalobkyňi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k určenej neprijateľnej zmluvnej podmienke vo výške 50,- € a vo vzťahu k vzniknutému bezdôvodnému obohateniu (ktoré bolo žalovaným bezodkladne vrátené) vo výške 450,- €, t.j. spolu 500,- €.

3. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 06.09.2023 k vyjadreniu žalovaného uviedla, že výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 7.407,70 € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Uviedla, že uplatňovaním legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Pri nepeňažných nárokoch (NZP), z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by kritériom posudzovania primeranosti mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek viacerým rozsudkom vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Poukázal, že ujma, ktorá konaním žalobkyne vznikla, nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len jej procesnou aktivitou v konaní, navzdor sústavnému odporu žalovaného. Zároveň uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, ale zasiahnutý aj jej rodinný rozpočet. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

4. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 19.09.2023 k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že trvá na svojom vyjadrení k žalobe žalobkyne.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17.10.2023, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobkyne a právneho zástupcu žalovaného, pričom na pojednávanie sa dostavili obaja právny zástupcovia.

6. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/26/2020-155, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/26/2020-155 zo dňa 14.12.2021 vo veci žalobkyne proti žalovanému, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky tunajší súd rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 7 107,70 Eur a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Dojednanie v bode 2., časti úverovej zmluvy z 11.08.2004 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, označenej ako „Vyhlásenie žiadateľa - klienta“ v znení cit. „Potvrdzujem, že som bol oboznámený s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet VÚB, a.s. vydávaných v spolupráci s SKK, a.s. a s Cenníkom VÚB, a.s. a súhlasím s nimi“, je neprijateľné a teda neplatné.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamietam.

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.“

V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol nasledujúce:

„38. Vzhľadom na uvedené bolo tak prvoradou úlohou okresného súdu skúmať, či úverová zmluva z 11.08.2004 má alebo nemá všetky zákonné náležitosti vyžadované v čase jej uzavretia ustanovením § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých absenciu by v rozhodnom čase účinný zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z citovaného § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy, tento zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou iba pre absenciu náležitosti špecifikovanej v cit. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch a to ak v úverovej zmluve nebola uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN). RPMN vyjadruje reálnu cenu akéhokoľvek spotrebiteľského úveru a je teda kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom, ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Pokiaľ ide o RPMN, je v tomto prípade nevyhnutným zohľadniť skutočnosť o charaktere žalobkyni žalovaným poskytnutého úveru, na ktorú skutočnosť ohľadom obhájenia dôvodnosti neuvedenia RPMN v úverovej zmluve z 11.08.2004 apeloval žalovaný. V danom prípade bol žalobkyni skrz kreditnú kartu žalovaným poskytnutý tzv. revolvingový úver, t.j. taký úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté finančné prostriedky opakovane do výšky poskytnutého úverového rámca a ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, resp. jeho časť povinnou minimálnou splátkou hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec, resp. jeho časť, ktorá nie je vyčerpaná. Vzhľadom na uvedenú charakteristiku revolvingového úveru, je síce možné prisvedčiť žalovanému, že v tomto prípade nie je možným uviesť v úverovej zmluve presný výpočet RPMN, keďže pri revolvingu nie je vopred zrejmým v akých sumách, kedy a dokedy (ako dlho) bude klient (spotrebiteľ) revolving čerpať a nie je zrejmým, ani ako dlho a akými splátkami ho bude splácať, avšak tak ako je to napokon uvedené aj v judikatúre na ktorú sám žalovaný poukázal, v takýchto prípadoch sa v úverovej zmluve uvedie aspoň indikatívny (príkladný) výpočet RPMN a to s použitím dojednaných parametrov revolvingu tak, že údaj o výške schváleného úverového rámca predstavuje sumu úveru a sumou plátky je pri revolvingu stanovená suma minimálnej splátky splácania revolvingu tak, aby spotrebiteľ mal reálnu predstavu koľko za úver zaplatí, ak by ho pri uvedených parametroch ideálne splácal po dobu jedného roku. Uvedená požiadavka potreby uvádzania v úverovej zmluve pri revolvingu, aspoň indikatívneho výpočtu RPMN, je podľa okresného súdu plne akceptovateľnou (vyplýva aj zo žalovaným predloženej judikatúry) a to vzhľadom na už zmienenú výpovednú hodnotu RPMN pre spotrebiteľa, ktorý si tak na základe aspoň príkladného výpočtu pri identickom úverovom rámci a identickej minimálnej splátke revolvingu, vie v rôznych úverových inštitúciách porovnať výhodnosť/nevýhodnosť revolvingu vzhľadom na jeho ročné náklady v tej ktorej bankovej či nebankovej inštitúcii. Okrem toho uvedená požiadavka je aj plne v súlade so zákonnou požiadavkou cit. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy z 11.08.2004, pretože toto ustanovenie nedávalo (nepoznalo) zo svojej aplikácie výnimku pre revolvingové úvery a nič na uvedenom nemení ani žalovaným zmienená „inštrukcia“ Ministerstva financií SR vo vyhláske č. 620/2007 Z.z., ktorou sa stanovoval spôsob vyplňania formulára k spotrebiteľským úverom, a to jednako z dôvodu, že vyhláška má nižšiu právnu silu ako zákon a teda ho nemôže modifikovať a jednako z dôvodu, že zmienená vyhláška v rozhodnom čase

uzavretia úverovej zmluvy nebola účinnou. V danom prípade sa však v revolvingovej úverovej zmluve z 11.08.2004 nenachádzala ani indikatívna RPMN a teda žalobkyňa ako spotrebiteľ, nemala a ani nemohla mať pri podpisovaní úverovej zmluvy predstavu, koľko ročne by zaplatila v prípade vyčerpania celého jej žalovaným schváleného úverového rámca a to pri jeho každomesačnom splácaní dojednanou minimálnou splátkou. Z uvedeného dôvodu je možné, už na tomto základe, podľa okresného súdu uzavrieť, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným 11.08.2004 je v zmysle cit. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, bezúročnou a bezpoplatkovou.

39. Pre úplnosť vecí, však okresný súd dodáva, že úverovú zmluvu z 11.08.2004 možno mať za bezúročnú a bezpoplatkovú aj titulom dikcie cit. § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého „Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.“ V danom prípade síce žalovaný má za to, že úverová zmluva z 11.08.2004, skrze vyhlásenie spotrebiteľa v bode 2., časti uvedenej listiny označenej ako „Vyhlásenie žiadateľa - klienta“, v ktorom vyhlásení žalobkyňa svojim podpisom potvrdila, že bola oboznámená s cit. „... Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet VÚB, a.s. vydávaných v spolupráci s SKK, a.s. a s Cenníkom VÚB, a.s. a súhlasím s nimi“, že teda skrze toto vyhlásenie žalobkyne boli v úverovej zmluve uvedené aj od žalobkyne požadované úroky a poplatky za jej poskytnutý revolving, pretože tieto bolo špecifikované v cenníku žalovaného, ktorý sa tak skrze toto zmienené vyhlásenie mal stať súčasťou úverovej zmluvy, avšak s touto argumentáciou sa okresný súd nemôže stotožniť a to z viacerých dôvodov. V prvom rade z dikcie cit. § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplývalo, že dojednania o úrokoch a poplatkoch sa mali nachádzať priamo (bezprostredne) v úverovej zmluve a nie v rôznych sprievodných či vedľajších dokumentoch, t.j. tieto dojednania sa mali nachádzať v individuálne dojednanom dvojstrannom právnom úkone (zmluva), čo je pochopiteľným tobôž ak úroky, ktoré vlastne vyjadrujú cenu úveru, sú v zmysle cit. § 497 Obchodného zákonníka, podstatnou a teda obligatórnou (neopomenuteľnou) náležitosťou úverovej zmluvy, t.j. ide o údaj ktorý spolu so sumou úveru determinujú charakter a podstatu úverovej zmluvy ako zmluvy odplatnej, a teda dlžník musí mať vedomosť jednoducho povedané „za čo“ resp. „za koľko“ prijíma od veriteľa úverované finančné prostriedky. Inými slovami, dojednanie o úroku (ako o odplate), ktoré je obligatórnym (povinným) dojednaním každej úverovej zmluvy, ako zmluvy odplatnej, nie je možné podľa okresného súdu suplovať odvolávaním sa na VOP alebo na OP, ktoré vonkoncom nemajú charakter individuálneho zmluvného (dvojstranného) dojednania. Už z označenia VOP - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, a teda v rámci spotrebiteľského práva ich nemožno mať za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom). Okresný súd v zásade nerozporuje, žeby sa zmluva o úvere mohla nachádzať aj vo viacerých dokumentoch (listinách) a žeby zmluvné strany zaväzujúce dojednania nemohli byť obsiahnuté aj napr. vo VOP alebo inak pomenovaných dokumentoch napr. OP, avšak podľa okresného súdu v spojení so spotrebiteľskou právnou úpravou, treba mať na zreteli, že pre klienta (spotrebiteľa) sú VOP či OP záväznými iba do tej miery, do akej dojednania vo VOP nenahrádzajú, resp. sa nesnažia suplovať zákonom požadovanú „dohodu“ zmluvných strán o podstatných (obligatórných) náležitostiach konkrétnej zmluvy a teda len do tej miery, do akej sa jednostranné prehlásenia veriteľa vo VOP nesnažia „vyšachovať“ (vyautovať) dlžníka (spotrebiteľa) z dohody na týchto podstatných náležitostiach zmluvy. Inými slovami, okresný súd nerozporuje ani nespochybuje, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a nerozporuje ani to, žeby v spotrebiteľsko-dodávateľských vzťahoch nemohli byť aplikované VOP či OP dodávateľa, okresný súd iba konštatuje, že zákonná požiadavka dohody zmluvných strán na podstatných zákonných obligatórných náležitostiach tej ktorej zmluvy, t.j. požiadavka aby ohľadom podstatných náležitostí zmluvy bola dosiahnutá dohoda (konsenzus), ako dvojstranný právny úkon (prejav vôle) oboch zmluvných strán, nemôže byť nahradená (suplovaná) vyhláseniami vo VOP či v OP, ktoré sú vo svojej podstate iba jednostranným prehlásením jednej zo zmluvných strán a to veriteľa, bez možnosti druhej zmluvnej strany (dlžníka, spotrebiteľa) ovplyvniť ich znenie. Preto, podľa okresného súdu VOP-ky či OP-ky áno, ako záväzná súčasť zmluvy, ale len na konkretizáciu zmluvou už ustálených dojednaní oboch zmluvných strán a len v rozsahu konkretizácie tých povinností či podmienok zmluvného vzťahu, pre ktoré nie je zákonom vyžadovaný dvojstranný právny úkon, t.j. dohoda oboch zmluvných strán, ale postačuje iba jednostranné vyhlásenie veriteľa. Každá dohoda je dvojstranný právny úkon, t.j. prejav vôle dvoch zmluvných strán viažuci na seba právne účinky, ktorý prejav vôle by mal byť v tom ktorom jednotlivom prípade kvalitatívne identickým od oboch zmluvných strán (t.j. obidve sporové strany by mali svoj súhlas vyjadriť identicky napr. podpisom, pozn.), t.j. pre jej platnosť musí byť dohoda uzavretá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 OZ). Podľa okresného súdu zákonnej požiadavke určitého a zrozumiteľného uzavretia „dohody“ (dvojstranného prejavu vôle) o platení napr. poplatkov či úrokov (dohoda o úrokoch je

podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy), nezodpovedá len prípadná zmienka o týchto inštitútoch vo VOP či v OP (jednostranný prejav vôle) bez toho, aby spotrebiteľ (dlžník) túto možnosť aj verifikoval svojím podpisom, pretože aj prípadné oboznámenie sa so znením VOP či s OP spotrebiteľom ešte neznamená, že ohľadom ich znenia sa s veriteľom „dohodol“, ak sa navyše jedná o podstatnú náležitosť zmluvy (napr. úrok). Podľa okresného súdu síce VOP či OP veriteľa, zaväzujú dlžníka aj keď ich nepodpísal (tak ako argumentuje aj žalovaný), avšak iba potiaľ, pokiaľ sa tieto VOP či OP týkajú iba prehlásení ku ktorým je jednostranne veriteľ oprávnený, t.j. k platnosti ktorých sa zákonom nevyžaduje „dohoda“, t.j. slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle obidvoch zmluvných strán. Napokon v danom prípade z dôvodu, že na rube úverovej zmluvy z 11.08.2004 sa nachádzajú OP žalovaného, možno uveriť iba tomu, že ich žalobkyňa s touto úverovou zmluvou prevzala, avšak tieto OP žalovaného v konečnom dôsledku ani neobsahujú konkretizáciu úroku a poplatkov, ktoré bola žalobkyňa povinná za čerpaný revolving platiť, takže ani z týchto OP sa o tom žalobkyňa napokon nemohla dozvedieť. Sumy úrokov a poplatkov pre danú úverovú zmluvu sa mali nachádzať až v cenníku žalovaného, ktorý cenník je jednako taktiež, ako to už bolo uvedené aj ohľadom VOP, je iba jednostranným vyhlásením žalovaného (dodávateľa) a teda sa nejedná o individuálne dojednanie medzi žalobkyňou (spotrebiteľom) a žalovaným (dodávateľom) a jednako žalovaný dôveryhodne v konaní nepreukázal, že s týmto pre daný úverový vzťah aktuálnym cenníkom sa žalobkyňa v čase uzavretia úverovej zmluvy z 11.08.2004 aj oboznámila, keďže žalovaným predložený cenník je nečitateľne podpísaný a napokon jeho údajné prevzatie je datované dňom 16.06.2004, t.j. v čase pred uzavretím úverovej zmluvy, takže vzhľadom na skutočnosť, že podľa cit. čl. IV., bodu 3. OP žalovaného, je žalovaný oprávnený jednostranne cenník meniť, je nepreukázaným, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 11.08.2004 mal byť pre žalobkyňu záväzným cenník žalovaného v jeho predloženej znení. Napokon uvedenú pochybnosť potvrdzuje aj fakt, že napr. výška sankčného úroku z omeškania mala byť podľa žalovaným predloženého cenníka 30% p.a. (ročne) a 2,5% p.m. (mesačne), avšak podľa žalovaným predloženého výpisu z kartového účtu žalobkyne bol sankčný úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. (ročne) (?). Záverom okresný súd tiež podotýka, že aj podľa žalovaným predloženej judikatúry sú VOP alebo OP súčasťou úverovej zmluvy, iba ak je to v úverovej zmluve vyslovene (explicitne) uvedené, čo však nie je daný prípad.

40. Vzhľadom na uvedené okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie jej bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy z 11.08.2004, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu ňou reálne čerpaného revolvingu (3 359,08 Eur) o sumu pripadajúcu na jeho príslušenstvo spočívajúce v úrokoch a poplatkoch, k úhrade ktorých nebola žalobkyňa povinnou, keďže v zmysle cit. § 4 ods. 2 písm. g) v spojení s § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu z 11.08.2004 za bezúročnú a bezpoplatkovú.“

V odôvodnení rozsudku súd ďalej uviedol:

„47. Pokiaľ ide o zmluvné dojednanie v čl. V bode 2., časti uvedenej listiny označenej ako „Vyhlásenie žiadateľa - klienta“ v znení cit. „Potvrdzujem, že som bol oboznámený s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet VÚB, a.s. vydávaných v spolupráci s SKK, a.s. a s Cenníkom VÚB, a.s. a súhlasím s nimi“, okresný súd toto dojednanie vzhliadol neprijateľným a to z dôvodu jeho neurčitosti a nejasnosti. 48. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.“ a ďalej konštatoval:

„49. Z uvedeného zmluvného dojednanja vyplýva len to, že žalobkyňa (spotrebiteľ) vyslovila svoj súhlas s OP a s cenníkom žalovaného, avšak v tomto dojednaní nie sú ani OP a ani tento cenník konkretizované, t.j. nie je zrejmé o OP alebo o cenník v akom ich účinnom znení sa v tom čase jednalo, aby bolo odkontrolovateľným jednako to, aké boli OP a cenník v čase uzavretia úverovej zmluvy a jednako či v prípade ich neskoršej zmeny, pretože podľa ustanovení v OP žalovaného, bol žalovaný oprávnený jednostranne a kedykoľvek oprávnený OP a cenník meniť, či by teda bola žalobkyňa s touto zmenou uzročená a či jej prípadne, pre prípad jej nesúhlasu s novými OP alebo s novým cenníkom, bola daná možnosť zmluvný vzťah ukončiť. Inými slovami povedané, uvedeným neurčitým vyhlásením v jeho citovanom znení, žalobkyňa dala žalovanému akýsi „bianko“ súhlas s akýmkoľvek znením OP a cenníkom žalovaného, ktorá skutočnosť zjavne vytvára nevýhodu pre spotrebiteľa, ktorý by tak nebol ani schopným spätne preukázať v akom znení v čase uzavretia úverovej zmluvy sa zaviazal OP a cenník žalovaného rešpektovať, čo nie je navyše v súlade s právnou istotou spotrebiteľa, aby mal v čase uzatvárania úverovej zmluvy vyčerpávajúcu vedomosť o charaktere a podmienkach svojho úverového vzťahu s dodávateľom. Uvedený záver v danom prípade je podporený aj tou skutočnosťou, že aj sám

žalovaný predložil do sporu cenník, ktorého údaje nekorešponujú s údajmi vo výpise z úverového účtu žalobkyne (viď sadzba sankčnej úrokovej sadzby), takže ak sám žalovaný nemá o uvedenom prehľad, ako by ho mohla mať žalobkyňa, ktorá ani nevedela cenník v akom jeho rozhodnom znení ju zaväzuje. Z uvedených dôvodov okresný súd uvedené zmluvné dojednanie vyslovil za neprijateľné a teda za neplatné.“

8. Rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/26/2020-155 zo dňa 14.12.2021 nadobudol právoplatnosť dňom 05.02.2022.

9. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

12. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

13. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 8Csp/26/2020. V predmetnom konaní sa žalobkyňa od žalovaného domohla vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7.107,70 Eur na skutkovom a právnom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahovala obligatórnu náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedená vada zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobila, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z.). Zároveň sa žalobkyňa v predmetnom konaní domohla určenia jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to ohľadne vyhlásenia v zmluve, ktorým mala potvrdiť, že bola oboznámená s obchodnými podmienkami a cenníkom a súhlasí s nimi. Žalobkyňa teda relevantným spôsobom preukázala porušenie zákonnej povinnosti dodávateľa poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od

spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobkyne dôvodná.

14. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., a to za bezdôvodné obohatenie vo výške 700,00 Eur, za určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výške 100,00 Eur. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahovala neprijateľnú podmienku ohľadne vyhlásení žalobkyne ako spotrebiteľa o oboznámení a súhlasu s obchodnými podmienkami a cenníkom žalovaného a to napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Žalovaný vo vzťahu k žalobkyni požadoval zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky a táto sa až následne súdnou cestou domohla vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 800,00 Eur ako finančné zadosťučinenie (t.j. 100,00 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku a 700,00 Eur za bezdôvodné obohatenie), je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľa a súčasne popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Súd zohľadnil, že žalobkyňa sa v základnom konaní domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7.107,70 Eur, a vzhľadom k uvedenej výške bezdôvodného obohatenia, súd považoval primerané finančné zadosťučinenie za uvedené porušenie práv a povinnosti dodávateľom vo výške 700,00 Eur, čo predstavuje zhruba 10% výšky bezdôvodného obohatenia, za primerané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 800,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. S poukazom na uvedené súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 800,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 6.607,70 Eur žalobu II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

16. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

17. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola v konaní čo do základu nároku úspešná v plnom rozsahu, pričom

výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).